

РЕШЕНИЕ

№ 984

гр. София, 29.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-І-Н, в закрито заседание на двадесет и девети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Клаудия Р. Митова
Яна Ем. Владимирова

като разглежда докладваното от Любомир Луканов Въззивно гражданско дело № 20221100503615 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 2, т. 7 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), вр. с чл. 274 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника по изпълнението ЗАД „А. Б.“ АД, чрез надлежно упълномощен представител, срещу постановление № 2883/07.03.2022г. за определяне разноси в изпълнителното производство по изп. дело № 20228390400087 по описа на ЧСИ И.М.-К., рег. № 839, с район на действие СГС.

В жалбата се твърди, че определеният в обжалвания акт размер на адвокатското възнаграждение е прекомерно завишен с оглед на фактическата и правна сложност на извършените процесуални действия от страна на адвоката. Прави се възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение по изпълнителното дело. Поддържа се, че от длъжника се дължат разноси за адвокатско възнаграждение само по чл. 10, т. 1 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Иска съдът да отмени постановлението за разноските на ЧСИ И.М.-К. и да бъде намален размера на адвокатското възнаграждение до минимума по наредбата до сумата от 200 лева. Не претендира разноси за настоящото производство и не представя списък по чл. 80 от ГПК.

В срока по чл. 436, ал.3 от ГПК е постъпил отговор от вискателя „ЗДИ - Общо застраховане“ ЕАД, чрез упълномощения адв. Т.Х.М. от САК, с който я оспорва, като неоснователна. Излага съображения, че правилно ЧСИ не е намалил адвокатския хонорар по изпълнителното дело, тъй като същият съответства на минималното възнаграждение по чл. 10, т. 1 и т. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Иска да се остави жалбата без уважение. Не претендира разноси и не представя списък по чл. 80 от ГПК.

По делото се съдържат мотиви на ЧСИ И.М.-К., с които е заявено становище за неоснователност на жалбата. Поддържа се, че разноските за адвокатското

възнаграждение в изпълнителното производство е съобразено с материалния интерес по делото от 7 558.63 лв. и е определен в минимален размер по наредбата. Иската жалбата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Представя заверено копие от изп. дело № 20228390400087.

Софийски градски съд, в настоящия си състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното:

Изпълнително дело № 20228390400087 по описа на ЧСИ И.М.-К. е образувано на 23.02.2022г. въз основа на изпълнителен лист от 07.01.2022 г., издаден по гр. дело № 49604/2016г. от Софийския районен съд, II ГО, 75 състав. С молбата за образуване, вискателят „ЗДИ - Общо застраховане“ ЕАД, действащ чрез адв. Т.Х.М. от САК, е представил пълномощно за адв. Т.Х.М., както и фактура № 1000000094 от 01.02.2022г. за платена от „ЗДИ - Общо застраховане“ ЕАД на адв. Т. М. сума от 524 лв. (без ДДС). За основание за плащане на сумата е посочено „образуване и представителство на изп. дело по щета с конкретно посочен номер срещу ЗАД „А. Б.“ АД“. От приложения изпълнителен лист от 07.01.2022 г., издаден по гр. дело № 49604/2016г. от Софийския районен съд, II ГО, 75 състав се установява, че ЗАД „А. Б.“ АД е осъдено да заплати на „ЗДИ - Общо застраховане“ ЕАД парични суми, представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва върху присъдената главница, считано от 31.08.2016г. до окончателното ѝ изплащане.

В молбата за образуване на изпълнителното производство вискателят сочи, че иска да бъде образувано изпълнително дело срещу ЗАД „А. Б.“ АД за посочените в изпълнителния лист суми и да се изпрати призовка за доброволно изпълнение. Не е посочен способа за изпълнение, а само е поискано връчването на покана за доброволно изпълнение на длъжника. На ЧСИ не са предоставени права по чл. 18 от ЗЧСИ.

С молба вх. № 2193/24.02.2022г. вискателят е упълномощил ЧСИ, на основание чл. 18 от ЗЧСИ, да проучи цялото имуществено състояние на длъжника, както и според резултатите да определи начина на изпълнение.

От приложеното копие на изп. дело № 20228390400087 на ЧСИ И.М.-К. се установява, че на 24.02.2022г. е изпратена покана за доброволно изпълнение до длъжника, получена на 25.02.2022г. (лист 9 от изп. дело).

На 04.03.2022г. пред ЧСИ И.М.-К. е подадено възражение от длъжника срещу размера на претендирания от вискателя адвокатски хонорар, с искане същият да бъде намален от 524 лв. на 200 лв. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение и са изложени твърдения за липсата на извършени процесуални действия от процесуалния представител на вискателя (лист 11 от изп. дело).

С постановление за разноси с изх. № 2883/07.03.2022г. по изп. дело № 20228390400087 на ЧСИ И.М.-К., е отказано намаляване на разноските за адвокатско възнаграждение от 524 лв. на 200 лв. Съобщението е получено от длъжника на 07.03.2022г. (лист 15 и 19 от изп. дело).

Видно от копие на платежно нареждане от 09.03.2022г. длъжникът ЗАД „А. Б.“ АД е наредил по сметка на ЧСИ И.М.-К. сумата от 9 073.23 лева, а като основание е посочено изп. дело № 20228390400087 (лист 20 от изп. дело).

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата по чл. 435, ал.2 от ГПК е подадена от процесуално легитимирано лице – длъжникът по изпълнението, в рамките на преклузивния двуседмичен срок по чл. 436, ал.1 от ГПК. Обжалваният акт е връчен на жалбоподателя на 07.03.2022г., а частната жалба е подадена по пощата на 15.03.2022г. Насочена е срещу подлежащ на

обжалване акт на съдебния изпълнител, доколкото обжалваното постановление, касае разносните по изпълнението, т.е. попада в нормата на чл. 435, ал. 2, т. 7 от ГПК. Внесена е и дължимата държавна такса по сметка на СГС. В този смисъл съдът приема, че жалбата е редовна и процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Спорният въпрос между страните по делото е дължи ли се на вискателя адвокатско възнаграждение над размера от 200 лв., т.е. и възнаграждение за извършване на действия с цел удовлетворяване на вземанията, предмет на изпълнителното дело, до размера на сумата от 524 лв.

При проверка за законосъобразността на обжалвания акт, съдът намира следното:

В чл. 79, ал. 1 от ГПК е регламентирано, че разносните по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в изрично посочените в тази разпоредба случаи.

Безспорно таксите по изпълнението, които съгласно чл. 78 от ЗЧСИ се събират за извършването на изпълнителни действия и на други действия в производството по принудително изпълнение в размери, определени от Тарифата за таксите и разносните към ЗЧСИ (ТТРЗЧСИ), представляват разноси по изпълнението и са в тежест на длъжника. Отговорността на длъжника за разносните за заплащане на дължимите по изпълнението такси, може да бъде ангажирана само доколкото се установи, че определено действие е реално извършено. Извод в тази насока се налага по аргумент от разпоредбата на чл. 79, ал. 1, т. 2 от ГПК, която изрично изключва отговорността на длъжника за разноси за изпълнителни действия, които са изоставени от вискателя или са отменени от съда, т.е. такива, които не са извършени или са признати за незаконосъобразно извършени. Следва, че и в случаите когато вискателят е заплатил таксите по изпълнението, които се дължат съгласно ТТРЗЧСИ, авансово, т.е. преди предприемане на съответното действие от съдебния изпълнител, каквото е правилото, *същите не се възлагат автоматично в тежест на длъжника*, а само тогава, когато съответното поискано изпълнително действие бъде извършено в хода на производството. В случай, че вискателят е поискал извършване на определено изпълнително действие и е заплатил авансово такса за това, но то остане неосъществено при липса на интерес от него, това лице може да поиска да му бъде възстановена сумата, заплатена като такса, *но тя не може да се възложи в тежест на длъжника* съгласно чл. 79, ал. 1, т. 2 от ГПК.

Съдебните разноси в изпълнителното производство не са свързани със защита срещу незаконосъобразни изпълнителни действия, *а с общия принцип за отговорността за разноси*. Съгласно чл. 78, ал. 5 от ГПК при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат съобразно действителната фактическа и правна сложност на делото, може да бъде присъден по-нисък размер, но същият не може да бъде под минимално определения такъв съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата (ЗАДв), като Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения определя минималния размер на възнаграждението за съответния вид правна помощ. Систематичното място на разпоредбата на чл. 78, ал. 5 от ГПК в общите правила на ГПК обосновава приложимост на тази разпоредба и в изпълнителния процес.

Преценката за правната и фактическа сложност на изпълнителното дело следва да се извърши с оглед всички факти, сочещи за обема и сложността на оказаната по делото правна помощ; с оглед извършените процесуални действия и други обстоятелства, определящи правната и фактическа сложност на делото – в този смисъл са указанията на ВКС в т. 6 на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. дело №

Възнаграждението за представителство и правна помощ по изпълнителни дела се определя по реда на чл. 10 от цитираната Наредба – т. 1 (изм. с ДВ, бр. 2 от 2009 г., бр. 28 от 2014 г.; изм. с Решение № 5419 на ВАС на РБ - бр. 45 от 2020 г., в сила от 15.05.2020 г.; изм., бр. 68 от 2020 г.) за образуване на изпълнително дело в размер от 200 лв., а за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания съгласно т. 2 (изм. ДВ, бр. 28 от 2014 г., бр. 7 от 2019 г., бр. 68 от 2020 г.) - за парични вземания до 1000 лв. – 200 лв., и за вземания над 1000 лв. – 1/2 от съответното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 2 – 7.

В настоящия случай жалбоподателят, в качеството на длъжник по изпълнението, дължи на вискателя адвокатско възнаграждение, но само за образуване на изпълнителното дело, което съдът, с оглед ниската фактическа и правна сложност на делото, приема, че следва да бъде в сочения от длъжника размер, а именно в размер на 200 лева. В чл. 426, ал. 2 от ГПК е прието, че в молбата за образуване на изпълнителното производство *следва да бъде посочен изпълнителен способ* (начина на изпълнението), което е елемент от редовността на молбата. В конкретния случай се установи, че инициращата изпълнителното производство молба не е редовна, тъй като вискателят не е посочил изпълнителен способ. В рамките на изпълнителното производство освен първоначалната молба по чл. 426 от ГПК, с която е сезиран частният съдебен изпълнител, процесуалният представител на вискателя не е извършил никакви други процесуални действия, насочени към удовлетворяване на паричното вземане. В молбата по чл. 426 от ГПК вискателят дори не е дал възможност на ЧСИ да проучва цялостното имуществено състояние на длъжника, но последното не е било и необходимо, с оглед на извършеното плащане в срока за доброволно изпълнение. Страните по делото не спорят, а и от представеното с изп. дело доказателство се установява (лист 20 от изп. дело), че още в срока за доброволно изпълнение длъжникът е внесъл изцяло дължимата сума по издадения изпълнителен лист (възпроизвеждащ изпълнителното основание), представен при образуване на изпълнителното дело. Адвокатът на вискателя не е извършил никакви други необходими действия по процесуално представителство в изпълнителното производство, а молбата с вх. №2193/24.02.2022г. е единствено за отстраняване нередовността на извършеното действие по образуване на изпълнителното производство. Следва, че на вискателя не се дължи възнаграждение за процесуално представителство, защита и съдействие по изпълнителното дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на паричното вземане, които да се възложи в тежест на длъжника. По изложените съображения съдът приема, че на вискателя се дължат разноски за адвокатско възнаграждение само за образуването на изпълнителното производство. Последното налага да бъде отменено обжалваното постановление за разноски с изх. № 2883/07.03.2022г. по изп. дело № 20228390400087 на ЧСИ И.М.-К.. В този смисъл начислените от ЧСИ И.М.-К. разноски по изпълнителното дело в размер на 524 лв. за адвокатско възнаграждение в изпълнителното производство, следва на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК да бъдат намалени до 200 лв. (доколкото по делото няма данни в договора адвокатското възнаграждение на упълномощения адвокат да включва и ДДС). Дължи се именно сочения от длъжника размер с оглед на незначителната правна и фактическа сложност на действието по образуване на изпълнителното производство и своевременно направеното от длъжника възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Следователно жалбата следва да бъде уважена, като разноските на вискателя в изпълнителното производство се намалят, като се определят на 200 лв.

Страните не претендират разноси и съдът не присъжда такива.

Така мотивиран, Софийски градски съд, Гражданско отделение, III въззивен брачен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на длъжника ЗАД „А. Б.“ АД, ЕИК ***** постановление № 2883/07.03.2022г. за определяне разноси в изпълнителното производство по изпълнително дело № 20228390400087 на ЧСИ И.М.-К., рег. № 839, с район на действие Софийски градски съд, и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

НАМАЛЯВА разноските за адвокатско възнаграждение на вискателя „ЗДИ - Общо застраховане“ ЕАД, ЕИК *****, по изпълнително дело № 20228390400087 на ЧСИ И.М.-К., рег. № 839, с район на действие Софийски градски съд до размера на сумата от 200 (двеста) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____